

have været opvarmet, og i øvrigt er det at faa Mælken opvarmet fra Mejerierne, hvor der bruges Damp, en kun lidet bekostelig Ting, noget, der i det hele taget er saa almindeligt, at den Byrde, som derved paalægges Mejerierne, ville Mejerierne let finde sig i, naar man samtidig opnaar, at man gennem denne Foranstaltning hderligere værner mod Udbredelsen af muligvis optrædende smittsomme Sygdomme i den Kreds, som hører til et saadant Mejeri, eller som leverer Mælk til en Mælkehandel, eller som maaste selv driver Mælkehandel ind til en nærliggende By. Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 9 til § 8 skal jeg blot bemærke, at denne Vædring er en Følge af Vædringsforslag Nr. 2 og 3. Vædringsforslag Nr. 10 sigter kun paa, at en Afspærring i Anledning af, at Sygdommen Snive maatte være udbrudt i en Hestebesætning, indskrænkes til et saa kort Tidsrum som muligt. Udvalget er gaaet ud fra, at et Tidsrum af 4 Uger vil være tilstrækkeligt, og enhver, som enten har gjort personlig Erfaring eller haft Lejlighed til at gøre Erfaring fra anden Side, vil vide, at Afspærring er en saa generende Ting, at den bør gøres saa kort, som det overhovedet er muligt. Vædringsforslag Nr. 12 skal jeg ikke omtale, før Forslagsstillerne have haft Ordet. Vædringsforslag Nr. 13 gaar ud paa at forhøje Betalingen fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{4}{5}$. Flertallet i Udvalget har nemlig været enig om, at naar en Sygdom, som foranlediger Nedslagning, optræder, bør Erstatning gives saa rigelig som muligt, og at navnlig lige overfor de lyge Dyr maa Erstatningen ikke være altfor farrig, da en Del af de Dyr, som blive nedslagne, undertiden kun lide lidt af Sygdommen, og, hvis de ikke vare blevne nedslagne, vilde være komne til at lide saa lidt af Sygdommen, at den i det hele taget ikke vilde have megen Indflydelse paa deres Værdi. Derfor finder Flertallet i Udvalget det rimeligt at forhøje Erstatningen fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{4}{5}$. Angaaende Vædringsforslaget under Nr. 14, som ogsaa er et Forslag af Flertallet, kan Flertallet her støtte sig til, hvad der tidligere har været vedtaget her i Tinget, og hvad man ogsaa i det andet Ting synes at have været nogenlunde enig om, nemlig at det kunde være baade rimeligt og retfærdigt at træffe en saadan Bestemmelse. Det er nemlig ikke alene her i Salen, at man tidligere har vedtaget, at Erstatning for Udgifterne ved Nedslagning komme til at hvile helt paa Statskassen, men i det andet Ting har man baade i Samlingen 1887—1888 og i Samlingen 1889—1890 under Behandlingen af dette

Forslag ogsaa syntes at være enig om, at der var nogen Billighed og Retfærdighed i, at disse Udgifter afholdtes af Statskassen og ikke, som nu — eller som Forslaget sigter til — dels af Statskassen og Amtskommunen eller dels af Statskassen og vedkommende Bykommune, hvor det nu er, at Sygdommen optræder. Jeg skal ikke for Øjeblikket komme ind paa Spørgsmaalet, men kun bemærke, at i de Udvalgsbetænkninger, som ere fremkomne fra Landstinget af 16de Februar 1888 og af 30de Marts 1890, har man indrømmet, at fra et principmæssigt Standpunkt lader der sig ingen Indvending gøre imod, at det bliver Statskassen, der kommer til at afholde hele Erstatningsudgiften i Tilfælde af Nedslagning. Vædringsforslaget under Nr. 15 skal jeg ikke komme ind paa, forinden Forslagsstillerne have udtalt sig. Vædringsforslaget under Nr. 16 er egentlig en Tydeliggørelse af Forslaget. Det er stillet, for at der ikke skal være Tvivl om, at hvis en Sygdom siden af Indenrigsministeren bliver henregnet til de ondartede, kan Indenrigsministeren faa en Bemyndigelse — for saa vidt det er en Sygdom, som ikke allerede er tagen med under § 2, og for saa vidt som den optræder i en saadan Grad, at den vil kunne blive generende — der sætter Indenrigsministeren i Stand til at optage den under Bestemmelserne i § 2. Disse Foranstaltninger til Nedslagning, som nu mulig maatte kunne blive foretagne, falde saa ind under samme Erstatningsregler, som allerede nu ere nævnte i § 8. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 18 gaar det blot ud paa, at naar et Dyr er blevet bidt af en gal Hund, vil det altid blive at dræbe, uden at afvente, om virkelig Hundegalskaben er bleven forplantet af det bidte Dyr, og uden Hensyn til, om det bidte Dyr virkelig ogsaa bliver sygt og faar Hundegalskab. Dyret skal altid dræbes og skal ogsaa altid, naar det er dræbt, erstattes efter Reglerne i § 8, men dog saaledes, at det bidte Dyr altid anses som lidende af Sygdommen. Selvfølgelig gives der dog ingen Erstatning for dræbte Hunde og Ratter. Vædringsforslaget til § 10 A. under Nr. 19 er en Følge af Vædringsforslagene under Nr. 2 og Nr. 3. Vædringsforslaget under Nr. 21 til § 10 C. er derimod noget nyt, og det tager jo Sigte paa, at Sygdommen Tuberkulose skal udgaa som et særskilt Citra. Vædringsforslaget under Nr. 22 foreslaar, at der bliver en ny § 11. Grunden er, at disse Regler om, hvorledes Ejeren har at forholde sig over for denne Sygdom, findes rettest at burde beskrives under en